

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-30/20 - 1

Υπόθεση C-30/20

Αίτηση προδικαστικής απόφασης

Ημερομηνία καταθέσεως:

22 Ιανουαρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Juzgado de lo Mercantil [n° 2] de Madrid (Ισπανία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

23 Δεκεμβρίου 2019

Ενάγουσα:

RH

Εναγόμενες:

AB Volvo

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH

Volvo Lastvagnar AB

Volvo Group España, S. A.

JUZGADO DE LO MERCANTIL N.º 02 DE MADRID (ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΡΙΘ. 2 ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ, ΙΣΠΑΝΙΑ)

[*παραλειπόμενα*] [προσδιορισμός της υποθέσεως και των διαδίκων]

ΔΙΑΤΑΞΗ

[*παραλειπόμενα*] Μαδρίτη

[*παραλειπόμενα*] 23 Δεκεμβρίου 2019.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ

ΠΡΩΤΟΝ. Η ένδικη διαφορά στο πλαίσιο της οποίας υποβάλλεται το εν λόγω προδικαστικό ερώτημα συνιστά τακτική αστική διαδικασία κινηθείσα κατόπιν της ασκήσεως αγωγής για την αποκατάσταση των ζημιών που προκλήθηκαν σε βάρος της ενάγουσας, RH. Οι εν λόγω ζημιές προκλήθηκαν λόγω ορισμένων και ήδη κυρωθεισών αντιανταγωνιστικών πρακτικών, οι οποίες απορρέουν, σύμφωνα με το δικόγραφο της αγωγής, από μια σειρά σοβαρών συμπαιγνιακών συμπεριφορών που επέδειξαν οι εναγόμενες εταιρίες, οι οποίες ανήκουν στο σύνολό τους στον όμιλο VOLVO.

Το ασκηθέν ένδικο βοήθημα συνιστά παρεπόμενη αγωγή (follow-on), η οποία ασκείται με βάση την απόφαση της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Ιουλίου 2016 (υπόθεση AT, 39824, που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ της 6ης Απριλίου 2017) [παρλειπόμενα]. Με την απόφαση αυτή επιβλήθηκαν κυρώσεις στους βασικότερους παραγωγούς φορτηγών οχημάτων της αγοράς της Ευρωπαϊκής Ένωσης λόγω της συμπράξεως μεταξύ τους από τον Ιανουάριο του 1997 έως και τον Ιανουάριο του 2011, χρονικό διάστημα κατά το οποίο, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή [σελ. 2 του πρωτοτύπου] οι επιχειρήσεις στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις επέδειξαν παραβατική συμπεριφορά όσον αφορά το άρθρο [101] της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ). Σύμφωνα με την ενάγουσα, η παράβαση συνίστατο σε συμφωνίες συμπράξεως σχετικά με τον καθορισμό και τις αυξήσεις των τιμών, καθώς και το χρονοδιάγραμμα και τη μετακύλιση των δαπανών για την εισαγωγή τεχνολογιών [χαμηλών] εκπομπών για τα μεσαία και βαρέα φορτηγά που απαιτούνται από τα πρότυπα EURO 3 έως 6.

Μεταξύ των επιχειρήσεων που μετείχαν στην σύμπραξη συμπεριλαμβάνονται οι εναγόμενες εταιρίες: AB VOLVO, VOLVO LASTVAGNAR AB y VOLVO GROUP TRUCKS CENTRAL EUROPE GMBH. Επίσης, ενάγεται ομοίως η θυγατρική ισπανική εταιρία του ομίλου με την επωνυμία VOLVO GROUP ESPAÑA, S. A.

Η ενάγουσα επισημαίνει τις έδρες των τεσσάρων εναγομένων, τρεις εκ των οποίων (οι τρεις πρώτες, μητρικές εταιρίες της θυγατρικής ισπανικής) έχουν έδρα σε άλλα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

AB Volvo, [παρλειπόμενα] Γκέτεμποργκ, Σουηδία.

Volvo Lastvagnar AB, [παρλειπόμενα] Γκέτεμποργκ, Σουηδία.

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, [παρλειπόμενα] Ismaning, Γερμανία.

Η εναγόμενη ισπανική εταιρία έχει έδρα στη Μαδρίτη [παρλειπόμενα].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Το σύνολο των εναγομένων παρέστησαν στη δίκη, και προέβαλαν, σύμφωνα με [παρλειπόμενα] τον Ley española de Enjuiciamiento Civil (ισπανικό νόμο περί κώδικα πολιτικής δικονομίας, στο εξής: LEC), ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας —άλλως, αναρμοδιότητας— (η ισπανική θυγατρική

εταιρία προβάλλει σωρευτικά ένσταση ελλείψεως καθ' ύλην αρμοδιότητας όσον αφορά ένα εκ των αιτημάτων της ενάγουσας).

Κατά την άποψη του ομίλου VOLVO, το επιληφθέν ισπανικό δικαστήριο δεν διαθέτει διεθνή δικαιοδοσία για να εξετάσει την αγωγή, και για τη στήριξη του εν λόγω ισχυρισμού επικαλείται το άρθρο 7, σημείο 2, [σελ. 3 του πρωτοτύπου] του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη (πρώην άρθρο 5, σημείο 3, του κανονισμού 44/2001) «Πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος: [...] ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός».

Κατά τον όμιλο VOLVO, η φράση «τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός» συνιστά ενωσιακό όρο τον οποίο έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο, και, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, αναφέρεται, σύμφωνα με την άποψη των εναγομένων, στον τόπο όπου συνέβη το γενεσιουργό της ζημίας γεγονός (εν προκειμένω, ο τόπος συνάψεως της συμπράξεως των φορτηγών οχημάτων) ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να ταυτιστεί με τον τόπο κατοικίας της ενάγουσας: είναι αδιαμφισβήτητο, κατά την VOLVO, ότι η σύμπραξη συνήφθη εκτός της Ισπανίας, σε άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με αποτέλεσμα τα ισπανικά δικαστήρια να μην έχουν διεθνή δικαιοδοσία. [παρλειπόμενα]

TRITON. [παρλειπόμενα] εγείρεται μια σημαντική αμφιβολία όσον αφορά την ορθή ερμηνεία του ως άνω άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης.

Οι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την επίλυση του ζητήματος στην παρούσα διαδικασία είναι οι εξής:

1. Η νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά τη σχετική έννοια είναι ήδη παγιωμένη κατά το μέτρο που έχει κριθεί ότι «σε περίπτωση αγωγής με την οποία αξιώγεται από εναγομένους εγκατεστημένους σε διαφορετικά κράτη μέλη η καταβολή αποζημιώσεως, λόγω ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ, στην οποία μετείχαν, εντός πλειόνων κρατών μελών και σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, και η οποία διαπιστώθηκε από την Επιτροπή, [σελ. 4 του πρωτοτύπου] το ζημιογόνο γεγονός επήλθε όσον αφορά κάθε φερόμενο ως ζημιωθέντα ατομικώς, οπότε έκαστος εξ αυτών δύναται, βάσει του εν λόγω άρθρου 5, σημείο 3, να επιλέξει να ασκήσει την αγωγή του είτε ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνάφθηκε οριστικώς η οικεία σύμπραξη είτε, ενδεχομένως, του τόπου στον οποίο συνάφθηκε ειδική συμφωνία δυνάμενη να προσδιορισθεί ως το αποκλειστικό γενεσιουργό γεγονός της προβαλλομένης ζημίας, είτε, τέλος, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου της έδρας του ζημιωθέντος».

Ούτως έκρινε το Δικαστήριο στην [παραλειπόμενα] απόφαση της 21ης Μαΐου 2015 (C-352/13, υπόθεση CDC *Hydrogen Peroxide*, [σκέψη 56]). Τούτο συνεπάγεται ότι, καίτοι είναι προφανές ότι το γενεσιουργό της ζημίας γεγονός στην περίπτωση των φορτηγών οχημάτων συνέβη εκτός της Ισπανίας, από το άρθρο 7, σημείο 2, του ενωσιακού κανονισμού και τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει εντούτοις ότι η ζημία στην πραγματικότητα προκλήθηκε στην Ισπανία, και, ως εκ τούτου, είναι δυνατόν να εναχθεί η VOLVO εντός του ισπανικού εδάφους, με βάση τη δωσιδικία της έδρας του ζημιωθέντος. Ομοίως, η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση CDC Hydrogen ορίζει τα εξής όσον αφορά το νυν άρθρο 7, σημείο 2:

«[σκέψη] 52. Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο τόπος επελεύσεως της ζημίας είναι εκείνος στον οποίο εμφανίζεται με συγκεκριμένο τρόπο η προβαλλόμενη ζημία (βλ. απόφαση Zuid-Chemie, C-189/08, EU:C:2009:475, σκέψη 27). Όσον αφορά ζημία που συνίσταται σε επιπλέον δαπάνες οι οποίες καταβλήθηκαν εξαιτίας τεχνηέντως υψηλής τιμής, όπως αυτή του υπεροξειδίου του υδρογόνου που αποτέλεσε το αντικείμενο της επίμαχης στην υπόθεση της κύριας δίκης συμπράξεως, ο τόπος αυτός μπορεί να προσδιορισθεί μόνον για κάθε φερόμενο ως ζημιωθέντα ατομικώς, βρίσκεται δε, καταρχήν, στην έδρα του προσώπου αυτού.

[σκέψη] 53. Ο τόπος αυτός παρέχει όλα τα εχέγγυα για την αποτελεσματική οργάνωση ενδεχόμενης δίκης, δεδομένου ότι η εξέταση αιτήματος αποκαταστάσεως ζημίας την οποία διατείνεται ότι υπέστη ορισμένη επιχείρηση εξαιτίας παράνομης συμπράξεως που έχει διαπιστωθεί, δεσμευτικώς, από την Επιτροπή εξαρτάται κατ' ουσίαν από τα ιδιαίτερα στοιχεία της περιπτώσεως της επιχειρήσεως αυτής. Υπό τις συνθήκες αυτές, το δικαστήριο του τόπου της έδρας της επιχειρήσεως είναι προδήλως το καταλληλότερο να επιληφθεί ενός τέτοιου αιτήματος». [σελ. 5 του πρωτοτύπου]

Μεταγενέστερα, σε υπόθεση που αφορά ειδικώς τη σύμπραξη των φορτηγών οχημάτων επί της οποίας επιβλήθηκαν κυρώσεις από την Επιτροπή στην ως άνω αναφερόμενη απόφαση του Ιουλίου του 2016, η οποία αποτελεί αντικείμενο επικλήσεως στην παρούσα διαδικασία, στο πλαίσιο πανομοιότυπης αγωγής που ασκήθηκε στην Ουγγαρία κατά της DAF, η απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουλίου 2019 (C-451/18, *Tibor-trans vs DAF Trucks NV*) επιβεβαίωσε ότι (σκέψη 33), «σε περίπτωση κατά την οποία η αγορά που θίγεται από την αντίθετη προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμπεριφορά ευρίσκεται εντός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου υποστηρίζεται ότι επήλθε η προβαλλόμενη ζημία, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο τόπος επελεύσεως της ζημίας, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012, ευρίσκεται σε αυτό το κράτος μέλος (πρβλ., απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-27/17, EU:C:2018:533, σκέψη 40)».

2. Από την εφαρμογή των ανωτέρω, εντούτοις, προκύπτει η δυσχέρεια του προσδιορισμού, πρώτον, εάν η εν λόγω νομολογία αναφέρεται στη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου επήλθε η

ζημία, ή εάν θεσπίζει απευθείας την εσωτερική κατά τόπον αρμοδιότητα εντός κάθε κράτους μέλους της Ένωσης. Με άλλα λόγια, πρέπει να προσδιοριστεί εάν το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012 συνιστά αυστηρό κανόνα διεθνούς δικαιοδοσίας, ή εάν πρόκειται για διπλό ή μεικτό κανόνα, ο οποίος επίσης λειτουργεί ως κανόνας προσδιορισμού της εσωτερικής κατά τόπον αρμοδιότητας.

Δεν διαφαίνεται δυνατή η επίλυση της εν λόγω αμφιβολίας διά της εφαρμογής της εθνικής και ενωσιακής νομολογίας που υφίσταται μέχρι στιγμής.

3. Όσον αφορά την πρώτη υπόθεση, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) (διάταξη του τμήματος 1.^α, της 26ης Φεβρουαρίου 2019, η οποία επιβεβαιώθηκε μεταγενέστερα κατ' επανάληψη, επί παραδείγματι, στις πιο πρόσφατες διατάξεις της 8ης και της 15ης Οκτωβρίου 2019) επιβεβαίωσε πράγματι ότι με βάση το άρθρο 7, σημείο 2, του ενωσιακού κανονισμού, στοιχειοθετείται η διεθνής δικαιοδοσία των ισπανικών δικαστηρίων, πλην όμως απέκλεισε τον χαρακτηρισμό της ως άνω διατάξεως ως κανόνα περί απευθείας προσδιορισμού της εσωτερικής κατά τόπον αρμοδιότητας χωρίς να εξετάσει τη σχετική νομολογία του Δικαστηρίου ως προς το ζήτημα αυτό, με αποτέλεσμα το παρόν πρωτοβάθμιο δικαστήριο να μην έχει στη διάθεσή του τέτοια ανάλυση. **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]**

4. Όσον αφορά τη δεύτερη υπόθεση, προκύπτει ότι το Δικαστήριο έχει ήδη διαμορφώσει τη νομολογία του σχετικά με το πεδίο της συμβατικής ευθύνης, οπότε εγείρεται το ερώτημα εάν προσήκει η ίδια ερμηνεία του άρθρου 7 οσάκις πρόκειται για εξωσυμβατική ευθύνη. Το Δικαστήριο, με την απόφαση της 3ης Μαΐου 2007, υπόθεση C-386/05, *Color Drack GmbH κατά Lexx International Vertriebs GmbH*), επιληφθέν υποθέσεως στην οποία, στο πλαίσιο συμβάσεως αγοραπωλησίας εμπορευμάτων μεταξύ Αυστρίας και Γερμανίας, ερωτήθηκε εάν το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', του προηγούμενου κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001, το νυν άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012, έχει την έννοια ότι ο πωλητής κινητών πραγμάτων, ο οποίος έχει την έδρα του στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί από τον αγοραστή όσον αφορά αθέτηση συμβάσεως με βάση την οποία επιτρέπονταν επιμέρους παραδόσεις σε διαφορετικούς τόπους αυτού του κράτους μέλους εκπληρώσεως της συμβάσεως ενώπιον του δικαστηρίου ενός εξ αυτών των τόπων, κατόπιν επιλογής του αγοραστή. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε καταφατικά, ορίζοντας τα εξής:

«Όσον αφορά το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 14/2001, το οποίο καθορίζει τόσο τη διεθνή δικαιοδοσία όσο και την κατά τόπον αρμοδιότητα, η διάταξη αυτή αποσκοπεί στην ενοποίηση των κανόνων συγκρούσεως δικαιοδοσιών και, ως εκ τούτου, στον απευθείας προσδιορισμό του αρμόδιου δικαστηρίου, χωρίς να παραπέμπει στις εθνικές διατάξεις των κρατών μελών». [σκέψη 30]

Ο ίδιος κανόνας εφαρμόστηκε στη μεταγενέστερη απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 9 Ιουλίου 2009 (C-204/08, *Peter Rehder vs Air Baltic Corporation*), στο πλαίσιο αγωγής όσον αφορά συμβατική ευθύνη, και συγκεκριμένα, από την παροχή υπηρεσιών (σε επιβάτες αεροπορικών μεταφορών).

5. Καίτοι εκ πρώτης όψεως μπορεί να θεωρηθεί ότι κυριαρχεί η ίδια ερμηνευτική λογική, εντούτοις δεν κατέστη δυνατή η ανεύρεση όμοιας κρίσεως του Δικαστηρίου όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012, το οποίο αφορά, όπως προαναφέρθηκε, μια διαφορετική μορφή ευθύνης, την εξωσυμβατική ευθύνη. Επομένως, δεν διαφαίνεται η δυνατότητα εφαρμογής της θεωρίας της σαφούς πράξεως (*acte claire*) ούτε της θεωρίας της διασαφηνισμένης πράξεως (*acte éclairé*) (οι οποίες επίσης διαμορφώθηκαν από το Δικαστήριο στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 που εκδόθηκε επί της υποθέσεως 283/1981, *Cilfit*). [σελ. 7 του πρωτοτύπου]

6. Η αναγκαιότητα άρσεως της εν λόγω αμφιβολίας είναι προφανής: εάν το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού συνιστά μόνον κανόνα περί της διεθνούς δικαιοδοσίας από τον οποίον προκύπτει εν προκειμένω η δικαιοδοσία των ισπανικών δικαστηρίων, και δεν διαθέτει ισχύ σε εθνικό επίπεδο για τον καθορισμό της κατά τόπον αρμοδιότητας, τότε πρέπει να εφαρμοστεί η ως άνω παρατιθέμενη εθνική νομολογία, με βάση την οποία, ελλείψει ειδικού κανόνα για τον καθορισμό της κατά τόπον αρμοδιότητας σε υποθέσεις ιδιωτικού δικαίου του ανταγωνισμού, η δωσιδικία που παρουσιάζει μεγαλύτερη εγγύτητα όσον αφορά τις εν λόγω υποθέσεις είναι εκείνη του αθέμιτου ανταγωνισμού, που προβλέπεται στο άρθρο 52.1.12 του LEC, και, για τον σκοπό αυτό, αρμόδιο να αποφανθεί επί της υποθέσεως είναι το δικαστήριο του τόπου αγοράς του οχήματος ή της συνάψεως της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως, ως τόπων επελεύσεως της ζημίας. Αντιθέτως, εάν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού συνιστά μεικτό κανόνα, τόσο διεθνούς δικαιοδοσίας όσο και εσωτερικής κατά τόπον αρμοδιότητας, τότε η νομολογία του Δικαστηρίου παραπέμπει στη δωσιδικία της έδρας του ζημιωθέντος.

7. Εν προκειμένω, η αγορά των πέντε οχημάτων τα οποία αποτελούν τη βάση της αγωγής (ένα εκ των οποίων μέσω συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως) τελέστηκε στο σύνολο των περιπτώσεων στην Κόρδοβα (Ισπανία). Καίτοι η κατοικία της ενάγουσας επίσης βρίσκεται στην Κόρδοβα (Ισπανία), η εναγόμενη παρέστη στη διαδικασία χωρίς να αμφισβητήσει σε ουδέν στάδιο της διαδικασίας την κατά τόπον αρμοδιότητα του επιληφθέντος δικαστηρίου, με αποτέλεσμα να συνάγεται η σιωπηρή παρέκταση της αρμοδιότητας υπέρ των δικαστηρίων της Μαδρίτης (άρθρο 56 του LEC).

Για τους ως άνω λόγους, το αιτούν Δικαστήριο, το οποίο είναι αρμόδιο να επιλύσει το επίδικο ζήτημα, κρίνει αναγκαία την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης [παραλειπόμενα].

ΤΕΤΑΡΤΟΝ. Στο πλαίσιο της διαδικασίας υποβολής του εν λόγω προδικαστικού ερωτήματος [παρλειπόμενα] οι διάδικοι [παρλειπόμενα] διατύπωσαν ισχυρισμούς σχετικά με την αναγκαιότητα υποβολής του προδικαστικού ερωτήματος [παρλειπόμενα].

ΠΕΜΠΤΟΝ. Στις 4.12.2019 η ενάγουσα κατέθεσε υπόμνημα, υποβάλλοντας τις παρατηρήσεις της [παρλειπόμενα] [σελ. 8 του πρωτοτύπου]

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

ΠΡΩΤΟΝ. Επί του προδικαστικού ερωτήματος.

Το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρώην άρθρα 234 και 177 ΣΕΚ) ορίζει τα εξής:

«Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις:

- α) επί της ερμηνείας των Συνθηκών,
- β) επί του κύρους και της ερμηνείας των πράξεων των θεσμικών ή λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης.

Δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, αν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης, να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο για να αποφανθεί επ' αυτού.

Δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο (...).

Για την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο πρέπει [παρλειπόμενα] το δίκαιο της Ένωσης να είναι συναφές και να τυγχάνει εφαρμογής στη συγκεκριμένη υπόθεση που υποβάλλεται ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου. Η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου καθορίζει τους δύο βασικούς κανόνες επί των οποίων θεμελιώνεται η κοινότητα δικαίου την οποία αποτελεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, που είναι οι αρχές της άμεσης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου στα κράτη μέλη και της υπεροχής του έναντι της εθνικής νομοθεσίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου 26/62 Van Gend en Loos, 6/64 Costa κατά ENEL και 106/77 Simmenthal). [σελ. 9 του πρωτοτύπου]

Εξάλλου, όπως έχει κριθεί στην απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 2011 (C-396/09, *Interedil SRL*), το εθνικό δικαστήριο που έχει ασκήσει την ευχέρεια που του παρέχει το άρθρο 267, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεσμεύεται, όσον αφορά την επίλυση της διαφοράς στην κύρια δίκη, από την ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων που έχει δώσει το Δικαστήριο και είναι υποχρεωμένο να μην

εφαρμόζει τις εκτιμήσεις των ανώτερων δικαστηρίων, εφόσον κρίνει, λαμβάνοντας υπόψη την ερμηνεία αυτή, ότι οι εκτιμήσεις αυτές δεν είναι σύμφωνες με το δίκαιο της Ένωσης, όπως αυτό έχει ερμηνευτεί από το Δικαστήριο.

Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι σύμφωνα με το άρθρο 4bis.1 του Ley Orgánica del Poder Judicial (οργανικού νόμου περί του οργανισμού των δικαστηρίων), «οι δικαστές και τα δικαστήρια εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

[παρλειπόμενα] [παρατηρήσεις επί του εθνικού δικαίου]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Το αιτούν δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί του ζητήματος της διεθνούς δικαιοδοσίας, και, σε περίπτωση που αυτή γίνει δεκτή, επί του ζητήματος της κατά τόπον αρμοδιότητας, ζητήματα τα οποία προβάλλουν οι διάδικοι ενώπιόν του.

Κατά το άρθρο 21 του Ley Orgánica del Poder Judicial (οργανικού νόμου περί του οργανισμού των δικαστηρίων), «τα ισπανικά πολιτικά δικαστήρια επιλαμβάνονται των διαφορών που ανακύπτουν σε ισπανικό έδαφος σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις των οποίων η Ισπανία αποτελεί συμβαλλόμενο μέρος, το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τους κανόνες του ισπανικού δικαίου». Το άρθρο 22 quinquies του Ley Orgánica del Poder Judicial (οργανικού νόμου περί του οργανισμού των δικαστηρίων), έχει ως εξής: «Επίσης, ελλείπει ρητής ή σιωπηρής παρεκτάσεως δικαιοδοσίας και ακόμα και εάν ο εναγόμενος δεν διαθέτει την κατοικία του στην Ισπανία, τα ισπανικά δικαστήρια είναι αρμόδια: b) όσον αφορά υποθέσεις εξωσυμβατικής ευθύνης, όταν το ζημιογόνο γεγονός επήλθε σε ισπανικό έδαφος. [σελ. 10 του πρωτοτύπου]

Ο ενωσιακός κανόνας, ο οποίος χαρακτηρίζεται από την υπεροχή του και την άμεση εφαρμογή του στην Ισπανία, και η ερμηνεία του οποίου εγείρει αμφιβολίες (άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού 1215/2012) έχει άμεση εφαρμογή στην παρούσα διαδικασία για την παροχή απαντήσεως στην προβληθείσα ένσταση.

Για τους λόγους αυτούς

ΔΙΑΤΑΚΤΙΚΟ

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ η υποβολή του ακόλουθου προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ:

Έχει το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, κατά το μέτρο που ορίζει ότι πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος: «(...) ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του

δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιολόγο γεγονός» την έννοια ότι ρυθμίζει μόνο τη διεθνή δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου βρίσκεται ο εν λόγω τόπος και ως εκ τούτου ο προσδιορισμός του κατά τόπον αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου εντός του εν λόγω κράτους τελείται διά παραπομπής στους εθνικούς δικονομικούς κανόνες, ή, αντιθέτως, πρέπει η εν λόγω διάταξη να ερμηνευθεί ως μεικτός κανόνας, με τον οποίο προσδιορίζεται απευθείας τόσο η διεθνή δικαιοδοσία όσο και η εσωτερική κατά τόπον αρμοδιότητα, χωρίς να υφίσταται ανάγκη παραπομπής στην εθνική νομοθεσία;

[*παραλειπόμενα*] [δικονομικοί τύποι]

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ